

Sygn. akt IV RC 66/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Mejka

Protokolant: Paweł Engler

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy

z powództwa P. D.

przeciwko S. D.

o alimenty

I oddała powództwo;

II zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz r. pr. A. C. kwotę 90,80 zł (dziewięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy), w tym kwotę 13,80 zł (trzynaście złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu S. D. z urzędu.

Sygn. akt **IV RC 66/14**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2014 roku małoletni P. D. reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową D. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. D. alimentów w wysokości 1.300 zł miesięcznie, płatnych do dnia 10-tego każdego miesiąca na konto matki małoletniego wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 10 września 2012 roku.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany jest ojcem małoletniego powoda. Pozwany łożył na utrzymanie syna od czerwca 2012 roku do sierpnia 2012 roku, po czym przestał interesować się dzieckiem i jego potrzebami. Potrzeby małoletniego są wysokie. Dziecko rośnie, co wiąże się z koniecznością zakupu nowych butów i ubrań. Od września 2014 roku małoletni miał zacząć uczęszczać do przedszkola. Matka małoletniego pracuje dorywczo, w utrzymaniu syna pomaga jej narzeczoną. Przeciętne koszty utrzymania małoletniego wynoszą 1.300 zł miesięcznie. Pozwany ma wykształcenie wyższe. Gdy matka małoletniego miała z nim ostatnio kontakt pozwany pracował w firmie (...), a jego miesięczny dochód wynosił 5.000 zł.

Vide: pozw – k. 2-3

Pozwany S. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu według norm prawem przepisanych, w tym o zasądzenie na rzecz pełnomocnika pozwanego zwrotu kosztów tytułem pomocy prawnej

udzielonej pozwanemu z urzędu. Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że koszty te nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Vide: oświadczenie k. 114, 117, pismo procesowe z dnia 3 marca 2016 roku k. 121

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni powód P. D. urodził się (...). Małoletni jest synem pozwanego S. D. oraz D. S..

okoliczność bezsporna, ponadto **dowód:** odpis zupełny aktu urodzenia – k. 10

Rodzice małoletniego powoda rozstali się gdy małoletni miał około roku. Wówczas, pozwany przekazał matce małoletniego trzykrotnie kwotę po 500 zł tytułem alimentów oraz ubranka dla małoletniego.

Małoletni powód zamieszkuje wraz z matką w wynajmowanym pokoju. Całkowity koszt najmu wynosi 700 zł. Matka małoletniego nie ponosi innych kosztów związanych z mieszkaniem. Małoletni od 2014 roku uczęszcza do przedszkola, początkowo prywatnego z miesięcznym czesnym w kwocie 700 zł, aktualnie od września 2016 roku do przedszkola państwowego, za które miesięczna opłata wynosi 320 zł miesięcznie. W sprawowaniu bieżącej opieki nad małoletnim matkę powoda wspomaga jej ojciec, który zamieszkuje w S.. Na dojazdy do dziadka przeznaczana jest miesięcznie kwota 40 zł. Na koszty utrzymania małoletniego składają się także koszty wyżywienia w kwocie 200 zł miesięcznie, odzieży i obuwia w kwocie 100 zł miesięcznie, koszty związane z udziałem w imprezach przedszkolnych w kwocie 15 zł miesięcznie oraz koszt zakupu leków w kwocie 30 zł miesięcznie. Wcześniej do kosztów utrzymania małoletniego zaliczano także koszty zakupu pampersów i mleka.

Matka małoletniego powoda D. S. ma 29 lat, z zawodu jest kasjerem-sprzedawcą. Ma wykształcenie średnie ogólne. Jest zatrudniona od lutego 2014 roku na podstawie umowy na czas określony. W grudniu 2016 roku ma otrzymać aneks do umowy wprowadzający umowę na czas nieokreślony. Uzyskuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.000 zł netto.

W okresie od września 2012 roku do stycznia 2014 roku żadne potrzeby małoletniego powoda nie pozostały niezaspokojone. Matka małoletniego była w tym okresie wspierana finansowo przez rodziców, którzy nie domagali się zwrotu przekazanych jej kwot. Pożyczała także drobne kwoty od znajomych, które następnie zwróciła. W tym okresie matka małoletniego nie pracowała, bowiem pozostała na utrzymaniu partnera.

dowód: zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda D. S. słuchanej w charakterze strony – k. 169, 170-172

Pozwany S. D. ma 41 lat, z wykształcenia jest magistrem ekonomii.

W okresie od dnia 15 lutego 2008 roku do dnia 30 września 2013 roku pozwany był zatrudniony na stanowisku przedstawiciela medycznego. Umowa o pracę została rozwiązana bez wypowiedzenia bez winy pracownika z uwagi na długotrwałą niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby.

Pozwany choruje na chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych (koksartozę), stwierdzono u niego martwicę głowy kości udowej lewej, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, znaczną niedokrwiłość. Pozwany ma problemy z poruszaniem się, porusza się na wózku inwalidzkim. Pozwany został zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 18 kwietnia 2014 roku. Aktualne orzeczenie wydane jest do dnia 1 lipca 2018 roku. W orzeczeniu wskazano, że pozwany jest niezdolny do zatrudnienia oraz wymaga stałej, długotrwałej opieki i pomocy innych osób ze względu na niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Pozwany jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2017 roku.

Pozwany otrzymuje rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wysokości 1.455,72 zł. Jest to kwota, którą pozwany otrzymuje na konto po potrąceniu z tytułu prowadzonej egzekucji komorniczej.

Pozwany zamieszkuje w domu, który stanowi przedmiot współwłasności jego i jego byłej żony. Pozwany uiszcza opłatę za gaz – 360 zł miesięcznie. Pozwany na zakup leków miesięcznie przeznaczą kwotę 300 zł. Pozwany zamieszkuje z I. F., która sprawuje nad nim całodobową opiekę. Kobieta nie pracuje. Pozwany z uzyskiwanej renty utrzymuje siebie i opiekunkę.

Pozwanego i jego byłą żonę obciąża kredyt mieszkaniowy w banku (...) na łączną kwotę 146.740,00 EUR, którego umowę zawarto w dniu 4 października 2010 roku. Rata kredytu wynosi 3.000 zł. Kredyt ten w całości jest spłacany przez byłą żonę pozwanego. Planowany termin zwrotu kredytu to 4 lipca 2039 roku.

Pozwany ma zaległości z tytułu nieopłaconych należności za energię elektryczną, podatek od nieruchomości, gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz z tytułu dostawy wody i odprowadzania ścieków.

Pozwany nie utrzymuje żadnych kontaktów z małoletnim powodem i jego matką. Nie ma wiedzy na temat kosztów utrzymania syna, jego potrzeb i zainteresowań. Nie bierze udziału w utrzymaniu dziecka.

dowód: zeznania pozwanego S. D. słuchanego w charakterze strony – k. 160-162; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 51, 63, 180; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 52, 66, 107-108; skierowanie – k. 53; potwierdzenie wykonania przelewu – k. 61, 83, 106; umowa – k. 64; pismo – k. 67; wezwanie do zapłaty – k. 70; upomnienie – k. 71, 72; świadectwo pracy – k. 73; ugoda – k. 102-104; zaświadczenie – k. 101; wynik badania – k. 105

Na dzień 7 listopada 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy dla osób w zawodzie sprzedawca-kasjer z wynagrodzeniem 1.850 zł do 2.500 zł brutto miesięcznie, kelner z wynagrodzeniem 2.500 zł brutto miesięcznie oraz dla osób bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem 1.850 zł do 2.300 zł brutto miesięcznie.

Na dzień 14 listopada 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy na stanowisko technik prac biurowych z wynagrodzeniem 2.200 zł brutto miesięcznie, na stanowisko sekretarka z wynagrodzeniem 2.300 zł brutto miesięcznie, na stanowisko agent ubezpieczeniowy z wynagrodzeniem od 1.500 zł do 3.000 zł brutto miesięcznie, na stanowisko doradca klienta z wynagrodzeniem od 2.100 zł do 2.500 zł brutto miesięcznie, na stanowisko sprzedawca z wynagrodzeniem od 925 zł do 4.000 zł brutto miesięcznie, na stanowisko kelner z wynagrodzeniem 2.200 zł brutto miesięcznie oraz dla kobiet bez kwalifikacji zawodowych z wykształceniem podstawowym oraz gimnazjalnym z wynagrodzeniem od 300 zł do 2.400 zł brutto miesięcznie oraz dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wykształceniem podstawowym oraz gimnazjalnym z wynagrodzeniem od 910 zł do 6.000 zł brutto miesięcznie

dowód: informacje z Powiatowych Urzędów Pracy k. 181, 188-189

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Sąd oparł się na dokumentach urzędowych załączonych do akt sprawy oraz na przedstawionych mu dokumentach prywatnych. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że materiał dowodowy obejmujący dowody obiektywne w postaci dokumentów został uznany za wiarygodny w zakresie tych dokumentów, które zostały wymienione w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd. Albowiem dokumenty te pozostawały wzajemnie spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym, a przede wszystkim ich wiarygodności strona przeciwna nie kwestionowała.

Sąd pominął, z powołaniem się na art. 217 § 2 k.p.c. a contrario, dowód z zeznań świadka J. F. – wobec jego cofnięcia przez wnioskującego pozwanego.

Sąd pozyskał nadto dowody z zeznań stron – przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda D. S. oraz pozwanego S. D., słuchanych w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. Sąd stwierdził, że przedmiotowe zeznania pozostają w ogólności zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w aktach postępowania. W zdecydowanej części zeznania ze sobą wzajemnie korespondują, znajdują również potwierdzenie w dokumentach, które na skutek inicjatywy obu stron procesu zostały w aktach sprawy zgromadzone. W tym zakresie Sąd uznał je za wiarygodne źródła dowodowe oraz poczynił podstawą wydanego rozstrzygnięcia. Sąd odmówił wiary zeznaniom stron w takiej ich części, która – zakwestionowana przez stronę przeciwną – nie została potwierdzona innym dowodem.

Żądanie powoda nie zasługuje uwzględnienie.

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zgodnie z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.).

Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być oceniane nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku. W szczególności pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności. Współzależność między usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego a możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego wyraża się w tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspokajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 350/69, OSNPG 1970/2/15)

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakres potrzeb dziecka, które powinny być zaspokajane przez rodziców, wyznacza treść art. 96 k.r.o. Stosownie do dyrektywy zawartej w tym przepisie, rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych, jak i duchowych, a także środki wychowania według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie zawodowe i podstawowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. Najszerszy zakres usprawiedliwionych potrzeb przysługuje dziecku, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Przyjmuje się, że ten zakres powinien być ustalony w taki sposób, aby w razie zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama jak stopa życiowa rodziców. Sąd Najwyższy podkreślił, że zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich sami żyją.

Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, a także od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Możliwości zarobkowe zobowiązanego nie zawsze jednak mogą być utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” należy rozumieć nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

Celem obowiązku alimentacyjnego jest zapewnienie osobom, które własnymi siłami i środkami nie mogą zaspokoić swoich potrzeb bytowych, niezbędnej pomocy ze strony bliskich krewnych.

Bezspornym jest, że do usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda należy zaliczyć koszty wyżywienia, środków higieny i czystości, odzieży oraz edukacji, a także jego udział w opłatach mieszkaniowych w zajmowanym przez powoda mieszkaniu.

Małoletni P. D. ma 5 lat i od września 2014 roku uczęszcza przedszkola. Początkowo chesne wynosiło 700 zł, aktualnie – od września 2016 roku – 320 zł. Małoletni zamieszkuje wraz z matką w wynajmowanym pokoju, którego całkowity koszty wynosi 700 zł, na małoletniego przypada więc kwota 350 zł miesięcznie z tytułu jego udziału w ponoszeniu kosztów mieszkaniowych. Małoletni nie choruje przewlekłe.

W związku z powyższym, opierając się na zasadach doświadczenia życiowego oraz przy uwzględnieniu materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy, w szczególności zeznań matki małoletniego powoda, Sąd ustalił, że miesięczny koszt utrzymania małoletniego w okresie objętym żądaniem pozwu wynosił do sierpnia 2016 roku 1.435 zł, a od września 2016 roku wynosi 1.055 zł.

W dalszej kolejności należało jednak uwzględnić, że o zakresie obowiązku alimentacyjnego decydują – jak już wskazano – nie tylko potrzeby uprawnionego, ale również możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanych – w tym przypadku obojga rodziców powoda. Matka powoda od lutego 2014 roku jest zatrudniona na stanowisku kasjera-sprzedawcy z wynagrodzeniem 2.000 zł netto miesięcznie.

Bezspornym jest, że obowiązek alimentacyjny obciąża, co do zasady, oboje rodziców, a małoletni powód zamieszkuje obecnie z matką. D. S. nad małoletnim powodem sprawuje osobistą opiekę.

Odnośnie możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego należy wskazać, że zgodnie z orzeczeniem o niepełnosprawności pozwany został zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 18 kwietnia 2014 roku. Aktualne orzeczenie wydane jest do dnia 1 lipca 2018 roku. W orzeczeniu wskazano, że pozwany jest niezdolny do zatrudnienia oraz wymaga stałej, długotrwałej opieki i pomocy innych osób ze względu na niezdolność do samodzielnej egzystencji. Pozwany, zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 2 czerwca 2015 roku, jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2017 roku. Pozwany choruje na chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych (koksartozę), stwierdzono u niego martwicę głowy kości udowej lewej, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, znaczną niedokrwistość. Pozwany ma problemy z poruszaniem się, porusza się na wózku inwalidzkim. Pozwany był zatrudniony do dnia 30 września 2013 roku, kiedy umowa o pracę została rozwiązana bez wypowiedzenia bez winy pracownika z uwagi na długotrwałą niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby.

Pozwany utrzymuje się z świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, które wynosi 1.455,72 zł netto miesięcznie. Zamieszkuje wraz z opiekunką, która sprawuje nad nim całodobową opiekę.

Pozwany jest zadłużony. Obciąża go kredyt hipoteczny za dom, który stanowi współwłasność jego i byłej żony. Miesięczna rata kredytu wynosi ok. 3.000 zł, jest ona w całości uiszczana przez byłą żonę pozwanego. Ponadto, pozwany ma zaległości w opłatach eksploatacyjnych. Miesięcznie przeznaczą na leki kwotę 300 zł, na gaz kwotę 320 zł. Pozostałą kwotę przeznaczą na bieżące utrzymanie siebie i opiekunki.

Jednocześnie w tym miejscu warto było zastrzec, że podobnie jak potrzeby hipotetyczne, tak i hipotetyczne, przyszłe zmiany w zakresie możliwości zarobkowych obowiązanego do alimentacji dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie były istotne. W sprawie ważne pozostawały jedynie aktualne możliwości zarobkowe pozwanego. Wszelkie zmiany, które w wymienionej kwestii zajdą, mogą stanowić podstawę orzekania dopiero w sprawie, dla której podstawę prawną stanowić będzie przepis art. 138 k.r.o.

Przy takich okolicznościach faktycznych Sąd uznał, że suma środków pieniężnych pozostała pozwanemu po spłacie wszystkich zobowiązań i zaspokojeniu wszystkich potrzeb rodziny jest niewystarczająca do łożenia alimentów na rzecz małoletniego powoda w jakiegokolwiek kwocie. Pozwany jest osobą niepełnosprawną, całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji. Wymaga stałej pomocy innych osób. Dochód przez niego uzyskiwany z tytułu świadczenia rentowego nie jest wystarczający, by pozwany mógł uczestniczyć w pokrywaniu uzasadnionych kosztów utrzymania małoletniego powoda.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 października 1998 roku, sygn. akt I CKN 860/97, który Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela, brak po stronie zobowiązanego jakichkolwiek możliwości zarobkowych i majątkowych skutkuje oddaleniem powództwa o alimenty, mimo istnienia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego.

Oddaleniu polegało także żądanie powoda za okres od dnia 10 września 2012 roku do dnia 22 stycznia 2014 roku.

Zgodnie z art. 137 § 2 k.r.o. niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Alimenty ze swej natury przeznaczone są na zaspokojenie potrzeb bieżących. Dochodzenie ich za okres miniony dopuszczalne jest jedynie w przypadkach wyjątkowych. Uzyskanie alimentów za okres sprzed wniesienia pozwu uzależnione jest od wykazania przez wierzyciela, że jego usprawiedliwione potrzeby związane z utrzymaniem lub utrzymaniem i wychowaniem nie zostały za ten okres zaspokojone albo zostały zaspokojone dzięki np. zaciągniętym pożyczkom.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 września 1949 roku w sprawie o sygn. akt C 389/49 (OSN(C) (...)), zgodnie z którym dopuszczalne jest dochodzenie roszczeń alimentacyjnych za okres poprzedzający wytoczenie powództwa, a w szczególności roszczeń dziecka pozamałżeńskiego względem jego ojca o zaległe świadczenia okresowe z tytułu kosztów wychowania i utrzymania w przypadku, gdy pozostały niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże kosztów.

Z uwagi na charakter świadczeń alimentacyjnych przeznaczonych na bieżące utrzymanie osoby uprawnionej, domaganie się ich za okres poprzedzający wytoczenie powództwa może być uzasadnione tylko wówczas, gdy pozostają z tego okresu niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże potrzeb. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1976 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 88/76, OSNCP 1977/2/33)

W przedmiotowej sprawie jest bezsporne, że w okresie wskazanym w pozwie tj. od września 2012 roku do stycznia 2014 roku małoletni P. D. zamieszkiwał wraz z matką. W tym okresie matka małoletniego nie podejmowała stałego zatrudnienia, pozostawała na utrzymaniu partnera, finansowo wspierali ją rodzice. Matka małoletniego wskazała, że we wskazanym czasie zaciągnęła drobne pożyczki u znajomych, które następnie spłaciła oraz że otrzymywała wsparcie finansowe od rodziców, którzy nie domagali się zwrotu przekazanych jej kwot. W toku sprawy Sąd nie stwierdził, by jakiegokolwiek potrzeby powoda pozostały niezaspokojone lub by celem ich pokrycia matka małoletniego zaciągnęła zobowiązania finansowe w postaci kredytu lub pożyczki. W okresie spornym nie musiał rezygnować z żadnych potrzeb. Powód miał zapewnione mieszkanie, wyżywienie oraz zaspokojone inne uzasadnione potrzeby adekwatne do jego wieku i rozwoju.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu nie zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby zasądzenie od pozwanego zaległych alimentów na rzecz małoletniego powoda. Wskazać raz jeszcze należy, że żadne z potrzeb małoletniego w spornym okresie nie pozostały niezaspokojone, ani na ich zaspokojenie nie zostały zaciągnięte zobowiązania finansowe względem osób trzecich, które matka małoletniego musiałaby spłacać. Matka powoda słuchana w charakterze strony wprost potwierdziła powyższe.

Mając całokształt powyżej przedstawionych okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 §§ 1 i 2 k.r.o. oraz na podstawie art. 138 § 2 k.r.o., oddalił powództwo w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono jak w pkt II sentencji. Postanowienie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 15 w zw. z § 16 w zw. z § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 4 ust. 1 w zw. z § 6a ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 z późn. zm.), przy uwzględnieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.).